

Poulsgaard (FP):

Den verden, du lever i, er også andres. Ja, man må medgive venstrefløjens, at den har taget patent på fredens sag. Vi er faktisk mange – jeg tror næsten hele befolkningen – der alle sammen går ind for fred. Der er vel ikke én, der kunne drømme om at ville have en atomkrig. Jeg vil gerne sige til fredsbevægelserne, at jeg har sympati for de store anstrengelser, der udfoldes, og jeg synes, det er helt fantastisk, at nogle ofrer en påske og andet for at deltage i marcher. Det synes jeg virkelig er prisværdigt, men hvis I vil have en større troværdighed, så bør I nok vælge jeres venner med endnu større omhu end hidtil.

Hvorfor får man ikke nogen fredsmarch i gang i Østeuropa, og hvorfor får man ikke en folkelig opposition rejst dér? Det får man ikke, for det bliver kvalt i fødslen. Når vi andre ikke render med i fredsmarcher og den slags ting, i en realistisk erkendelse af, at der skal to parter til at nedruste, bliver vi skældt ud for, at vi er reaktionære, krigsliderlige, og hvad ved jeg. Selvfølgelig er vi ikke det. Men vi er måske lidt for sløve, som der blev sagt heroppefra før. Danmark er gud ske lov endnu atomvåbenfri zone. Det er vi endnu, og jeg håber sandelig også, at vi fortsat kan være atomvåbenfri zone, men jeg er enig med de ordførere, der har sagt, at dette ikke er kommunalpolitik, det er folketingets anliggende. På den baggrund må vi selvfølgelig afvise forslaget.

Addi Andersen (CD):

Dette forslag har efter centrum-demokraternes mening ingen jordforbindelse. I CD går vi ind for kommunalt selvstyre, men efter vor mening har denne sag intet med det at gøre.

Hvis vi kunne bede en eventuel fjende om at undlade at kaste atombomber over f.eks. Døllefjelde-Musse, fordi det var en atomvåbenfri kommune, stillede sagen sig anderledes.

Forslagsstillernes opfattelse er, at kommunalbestyrelsen skal bidrage til en udvikling i kommunen, der er gunstig for befolkningens trivsel. Men er det ikke til befolkningens trivsel, at der bliver gjort alt for at forsvare dens frihed og vort lands suverænitæt? Forslaget forekommer os centrum-demokrater –

jeg ved ikke, om jeg må have lov til at sige, hvad jeg tænker – så tåbeligt, at vi ikke kan stemme for det.

Aase Olesen (RV):

I modsætning til centrum-demokraterne vil jeg sige, at det er et særdeles jordnært forslag, og det er måske så jordnært, at det støder formalisterne herinde. Det er selvfølgelig ikke muligt for en kommune at erklære sig atomvåbenfri, uden at en afgørelse herinde kan omgøre en sådan erklæring. Det er da soleklart. Men jeg kan ikke forstå, at det skulle betyde, at indenrigsministeriet skulle give klager fra kommunalbestyrelser ret i, at sådanne ting ikke kan diskuteres. Et af de største problemer med dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik er vel overhovedet, at vi ikke har diskuteret det i 30 år, efter at vi blev medlem af NATO. Det er først i de allersejeste år, man er begyndt at diskutere sikkerhedspolitik mand og mand imellem, og det er da ikke så mærkeligt, at behovet også opstår blandt kommunalpolitikere.

Jeg hører til dem, der også lyttede interesseret den 20. april, og jeg har noteret mig, at ministeren i spørgetiden dengang sagde (Folketingstidende 1982-83, sp. 9540):

»I det omfang sådanne spørgsmål vil få konsekvenser for forhold af mere lokal art, vil kommunalbestyrelsen i forbindelse med drøftelse af disse forhold også i et vist omfang kunne vurdere landets politiske forhold.«

Det synes jeg egentlig var fornuftig snak, og jeg kan ikke forstå, at indenrigsministeriet så har svaret Århusklagerne som citeret i bemærkningerne til beslutningsforslaget:

»...at det ... ikke antages at være en kommunal opgave ... at fremsætte menings-tilkendegivelser eller at tage standpunkt i landspolitiske anliggender«.

Jeg ville godt spørge, om det kan antages at være indenrigsministeriets opgave at forhindre, at folk fremsætter meningstilkendegivelser. Det kan jeg egentlig ikke se nogen som helst grund til. Det afgørende er jo, at der bliver en bred folkelig debat om dette som baggrund for den brede folkelige afstandtagen fra atomoprustningen, som vi jo heldigvis ved der er flertal for i folketinget og i befolkningen. Derfor er det afgørende, at der er bred folkelig forståelse for, hvad